

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Louis Charles Capet stierf niet in de Temple

Een logge toren, meer dan 45 meter hoog, met muren twee en half meter dik, door de Tempeliers in 1212 gebouwd. Die massa stenen maakt indruk, wasemt geheimzinnigheid uit. Het is de Temple.

Daar stierf op 8 Juni 1795 een kind op de tweede verdieping. Was het Louis Charles Capet, het zoontje van de laatste « tyran », van Lodewijk XVI, zoals beweerd werd? Het werd kort tevoren samen met zijn vader, met Marie Antoinette zijn moeder en met zijn zuster in de gevangenis van de Temple opgesloten.

De schielijke dood van dat kind zou later een van de meest omstreden geheimen van de geschiedenis worden.

Voor vele Fransen was dat kind koning Lodewijk XVII. Gedurende vele jaren, die op het plotseling overlijden van de kleuter volgden, stond het voor de geschiedschrijvers vast als een rots, dat het wel degelijk Lodewijk XVII was, die op 8 Juni 1795 stierf.

Maar naarmate de tijd vorderde wou men dit overlijden met onomstootbare bewijzen staven. Niettegenstaande al de aangevoerde argumenten, sijpelde meer en meer twijfel door. In de loop van de XIXe eeuw, stelde Grau de la Barre in zijn geschiedkundige werken de bewering voorop, dat Lodewijk XVII niet in de Temple stierf. Na hem hielden Jules Favre, Henri Provins, Louis Champion, F. Delrosay, zelfs Léon Bloy, zich aan dezelfde stelling. Daarna lieten twee onbetwiste meesters van de moderne geschiedenis zich met het vraagstuk in, te weten G. Lenôtre en Octave Aubry.

Beiden, na jarenlange navorsingen, kwamen tot het besluit, dat buiten alle twijfel, Louis XVII uit de Temple ontvluchtte.

En nog dichter bij ons zetten zekere Paul Sainte Claire Deville en André Castellet dezelfde mening voorop: ontvluchting.

Men verlieze niet uit het oog, dat in de loop van een anderhalve eeuw, vele documenten werden teruggevonden.

En elk van die documenten ontzenuwde wat meer de bewering van de dood van de zoon van Lodewijk XVI in de Temple.

Reeds in 1928 had Henri Foulon de Vaulx in zijn boek « Louis XVII, les deux suppressions » de mening vooropgezet, dat een wetenschappelijk onderzoek van een bewaard gebleven haarvlecht van

Louis Charles Capet en van haren, die voortkwamen van het kind, dat in de Temple stierf, de opheldering geven zou van de vraag.

Kort vóór het uitbreken van de oorlog, in 1940, kwam G. Lenôtre in een artikel op dit idee terug. Die geschiedschrijver herinnerde eraan dat Damont, die in 1795 burgerlijk commissaris van de sectie van de Temple was, in het bezit geraakte van wat haren, die aan het in de gevangenis gestorven kind hadden toebehoord. Toen hij deze haren aan de hertog de Gramont toonde, had deze, zeker van zijn stuk, beweerd :

— Men heeft U bedrogen, man ! Die haren zijn niet van Lodewijk XVII. Zijn haren waren kastanje-goudkleurig. Ik weet het maar al te goed. Te vaak hield ik het kind, gezeten op mijn knieën. En de haren, die ge mij toont, zijn blondros.

En G. Lenôtre stelde de vraag, wat er wel van de haren, die Damont bewaard had, was geworden. Hij besloot, dat het wenselijk wezen zou dat zij werden teruggevonden, ten einde ze te vergelijken met de bestaande haarvlecht van de dauphin.

Dit artikel spoorde een dagbladschrijver, André Castelot, er toe aan, een oproep te richten tot de lezers van de krant waaraan hij medewerkte, ten einde inlichtingen te bekomen, die hem op het spoor van de haren, die Damont had bezeten, zouden kunnen brengen.

Die oproep werd met bijval bekroond. De haarvlecht van de dauphin was het eigendom geworden van de Eerw. Heer Ruiz, pastoor te Vitry en Perthois, terwijl een verzamelaar een klein koffertje bezat, behelzend wat haren en een schrift van Damont, dat de echtheid van hun oorsprong verzekerde.

Het uiterlijk uitzicht van de beide haarvlechten beantwoordde aan wat er alreeds van geweten was, dank zij de uitlating van de hertog de Gramont.

Men kon zich echter, met zulk oppervlakkig onderzoek niet tevreden stellen om een zo zeer omstreden geschiedkundig feit, als de dood van het kind in de Temple, te beslechten.

Dokter Edmond Locard, de bevoegde bestuurder van het technisch politielaboratorium van Lyon, werd geraadpleegd, en deze geleerde verklaarde zich bereid, de beide haren wetenschappelijk te onderzoeken.

Zulks gebeurde volgens de meest moderne grondbeginselen van de medische wetenschap. Na het onderzoek was elke twijfel uitgesloten : de twee haarvlechten waren niet afkomstig van éénzelfde persoon.

Het kind, dat in de Temple stierf, was bijgevolg Lodewijk XVII niet !

Zo bracht de moderne wetenschap een bepaalde oplossing voor een vraag, die gedurende anderhalve eeuw fel omstreden werd.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Karel schudde twijfelachtig het hoofd en terwijl hij de aarde van zijn bemorste voeten aan de spade reinigde, evenals een eenvoudig landman zou doen, die in het land heeft gegraven, antwoordde hij treurig :

— Ik wens, mijnheer, dat gij de waarheid spreekt, maar ik vrees dat de ziel van deze, die ik als een hond in de aarde gedolven heb, zich bij de geesten zal voegen van degenen, die ik eertijds vermoord heb, om bij nacht mijn slaap met ijselijke visoenen te verontrusten en mij tot wanhoop te brengen.

Niettegenstaande de wroeging, die zich ook soms bij Hendrik deed gevoelen, schokschouderde deze spottend.

— Karel, zegde hij, gij zijt waarlijk bloodhartig voor een oude schelm... Wie dood is, blijft dood. Laat dan al die zotte inbeeldingen van uw hersens varen en volg mij naar mijn kamer, ik wil u daar eens goed trakteren.

Maar Karel was al te zeer verslonden in zijn sombere gedachten, om zo aanstonds een antwoord te kunnen geven.

Ziende dat zijn dienaar van houding niet veranderde, maar nadenkend bleef staan, hervatte hij schertsend :

— Hebt gij mij niet verstaan, of zijt ge bevreesd ook door mij vergiftigd te worden ?

— O, neen, sprak Karel droefgeestig, doden zult gij mij niet, daar gij mij dagelijks nodig hebt.

Dit zeggend, volgde hij zijn heer.

De volgende dag herstelde Karel zo goed mogelijk de keldervloer, en werden al de gereedschappen vernietigd, die tot het vervaardigen van de valse munten hadden gediend, en nu al die bewijsstukken van een misdaad, die in die tijd met de dood werd gestraft, verdwenen waren, begon Hendrik vrijer te ademen.

DE ZOON VAN DE VERMOORDE

Schoolmeester Macharius, die juffrouw Maria op 't Kasteel der Verdoemenis les gaf in de letterkunde, bood zich op zekere dag, in de vroege morgen, bij dokter Meert aan.

De man scheen hevig ontsteld en de dokter zag dadelijk dat er iets in het leven van die man gekomen was, dat zijn zenuwstelsel zeer beroerd had.

— Zeg mij nu eens ronduit, zegde de dokter, wat er met u gebeurd is ? Hoe komt het dat uw zenuwen zo ontsteld zijn, gij, die bekend staat als een kalm man ? Biecht maar op en wees niet bevreesd dat er een woord zal voortgezegd worden van wat gij mij zult gelieven mede te delen.

— Goed dan, ik reken op uw belofte, dokter, want wat ik u wil zeggen, is van het grootste gewicht. Gij hebt goed gezien dat ik het

ondersteboven gegoooid ben. Gisteren was ik in de tuin van de heer van Heverboom, in zijn prachtige serre, en had genot in het bekijken van de bloemen. Eensklaps vernam ik stemmen en hoorde ik de heer van Heverboom aan zijn dienstknecht Karel Kwakbeen, luidruchtige opmerkingen maken, omdat hij het valse gouden geld niet spoedig genoeg uitgewisseld had.

Ge kunt denken, dokter, hoe ik schrikte. Ik verborg mij achter een stelling, waarop bloempotten stonden, maar bij ongeval stootte ik een daarvan om, die met groot gedruis op de grond viel.

Karel Kwakbeen vatte mij bij de schouder en stond met een geladen pistool vóór mij.

— Verrader ! riep hij mij toe, uw laatste uur is geslagen !
Maar de heer van Heverboom hield zijn arm tegen en riep :

(Wordt vervolgd)